

”שעיר אחד לעזאזל” מאת נסים אלוני

דמות: קיס

פה, למעלה, היה תיאטרון. קטן.
אתם יודעים, תיאטרון. מין דבר שמזכיר טקס נשכח. עושים את זה, פחות או יותר, ולא יודעים בדיוק למה. מפני שכולם הולכים לקולנוע.
אני שיחקתי פה. הייתי שחקנית. הייתי אישה עם פרווה, הייתי מאהבת, הייתי פרנצ'סקה, רוזאנה, מגי, סילביה, פאט, מסן פרנסיסקו... רואים עלי? הייתי אפילו מיס קלר. ביירות. פעם.
ערב אחד, באמצע ההצגה, התחלתי לצחוק. כמו מטורפת. נורא.
הכל, הבמה, השחקנים, אפילו הקהל, הכל היה נראה ערוך לקראת איזו כניסה של אלוהים. בסוף. זאת אומרת, איש לא ציפה, באמת. לא. להפך: היה קשר של שתיקה, אפילו התעלמות, אבל ציפו. הוא יבוא, יבוא, בכבודו, בהדרו, עם זקן, מדליות, פאנס-נה.
זה שהוא לא בא כשירד המסך קצת איכזב, נכון, השאיר מין טעם תפל, אבל זה לא אומר שהוא לא יבוא בסוף ההצגה מחר, בשבוע הבא, בקרוב. הוא יבוא, זמזם המסך בהיסגרו, הוא יבוא, התפלל הקהל המאוכזב בצאתו, והמנהל מנה את הפדיון בתקווה שהוא יבוא. כולם. רזים, יפים, רחבים, בעלי השקפות, חסרי השקפות. אני. וצחקתי. צחקתי.
(שהות) וקיבלתי גועל נפש.
(שהות) הלכתי לקולנוע. הצגת חצות. מיוזיקל, ישן.